

POKRAČOVANIE
OBLÚBENÉHO ROMÁNU
NENÁVIDÍM, MILUJEM

BESTSELER

vydavateľstvo

ZUZANA BILAVSKÁ

KRAVSKÁ

VAROVANIE: TÁTO KNIHA OBSAHUJE VEĽA SEXUÁLNYCH SCÉN

KRÁSKA

ZUZANA BILAVSKÁ

Zuzana Bilavská

Kráska

Copyright © by Zuzana Bilavská

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-89821-20-4

Prológ.

... zdvihla som sa na kolená a pred sebou som mala Mariannov nahý zadok, ako sa natriasa nad telom Jane. Panika a strach vo mne narastali napriek tomu, že muža, ktorý sa mi snažil dostať do nohavičiek, som zrazila na kolená šikovným výkopom do jeho rozkroku. Mozog mi skratoval a jediné, čo si pamätám, bola prázdna fľaša na nízkom stole. Mala som ju priamo pred očami.

V snahe zachrániť Jane som ju vzala do ruky a z posledných síl som ňou tresla Mariannovi o hlavu. Sklo sa rozletelo všade naokolo a ja som na pravom líci pocítila škrabnutie. Z malej ranky mi stekal teplý červený pásik. Krv mi kvapkala z tváre, no jediné, čo som vnímala, bolo Mariannove hlasné kňučanie. Znovu sa mi zatmelo pred očami. Niekde medzi lietajúcimi iskrami som vnímala jeho postavu. Sedela som na zadku a v ruke som zvierala hrdlo z fľaše. Už bol v mojej tesnej blízkosti. S hrozbou v očiach sa skláňal nado mnou: „Toto si odserieš!“

Hrozil mi a ja som sa naozaj bála. Intuitívne som zdvihla ruku a bodla som. Presne v tom istom okamihu nastala čierna tma...

„Sara! Sara!“ medzi výkrikmi som ucítila pár faciiek na tvári. Jane sa ma pokúšala prebrať zo šoku. Všade bola krv. Na mojich rukách, na rukách Jane, na Mariannovom tele a tenký červený potôčik sa blížil k Jamalovým nohám.

„Jane,“ šepkala som v šoku, „ja som ho....“

„...bože, Sara. Čo budeme robiť?“

Sedeli sme tam, Jane ma objímala a hladkala po vlasoch.

„Musíme zavolať políciu,“ povedala som a hľadala telefón. Otočila sa mi chrbtom a v tom okamihu sa všetko zmenilo. Môj sen nabral iný smer. Bola som unavená a hladná. V snahe uniknúť som utekala prázdnyimi školskými chodbami osvetlenými neónovými lampami. Stúpala som hore schodmi, ktoré sa z čista jasna objavili predou mnou. Zo strachu, že zmiznú rovnako rýchlo, ako sa tu zjavili, brala som ich po dvoch.

Obzerajúc sa cez rameno som sa pokúšala odhadnúť svoj náskok pred zjavením mŕtvol, ktorá mi bola v päťách. Potrebovala som byť rýchlejšia ako on, mŕtvy muž, no zrazu som zistila, že sa vôbec nehýbem. Nohami zaliatymi do zeme som ho sledovala ustrašeným pohľadom takmer štrnásťročného dievčaťa, na svoj vek až príliš vyspelého. Stál tam a čakal ma.

Niekoľkokrát som zažmurkala. S posledným závanom mihalnic som zistila, že sme už zrazu neboli v školských uličkách. V obrovskom zrkadle som sa premenila na krásku s dlhou hrivou tmavých vlasov. Oproti budúcej dokonalosti stála moja vystrašená tvár. Odzrkadľoval sa v nej strach. Odvrátila som zrak a nasledovala moje búšiace srdce, ktoré ma silou mocou chcelo predbehnúť. S maximálnou opatrnosťou som na vysokých opätkoch schádzala po schodoch priamo do obývacej miestnosti rodičovského domu, v ktorom sa odohrával divoký študentský večierok. Muž na konci ma priťahoval pohľadom chlapca, ktorého som poznala zo školského futbalového tímu. Ocitla som sa uprostred búrlivej párty, vrážala som do tancujúcich tiel, ktoré sa plietli jedno cez druhé. Pristúpil ku mne, objal ma okolo ramien, vyviedol von a posadil na záhradné lehátko. Videla som, ako sa ubezpečoval o tom, že sme v dostatočnej vzdialenosti. Z úst mu vychádzala para, no z hrude mu

sálala horúca nedočkavosť.

V tom sne sa mi vynoril náš prvý bozk. Bol to pekný bozk, snáď len príliš mokrý. Opitá panenskými pocitmi som postupne prichádzala o jasnú myseľ. Jeho jazyk bol neúnavný a moja čeľusť mi prestávala slúžiť. Potrebovala som sa nadýchnuť.

„Si veľmi pekná, maličká,“ lichotil mi a vynášal ma tým do nebies. Rukami mi zašiel pod tričko a ja som sa odtiahla.

„Čo je?“

„Čo to robíš?“ pýtala som sa nevinne, lebo presne taká som dovtedy bola.

„Neboj sa, toto sa ti bude páčiť. Už si niekedy držala v ruke penis?“

„Ešte nie.“

„A chceš?“ rozopínal si nohavice, zatiaľ čo som váhala nad odpoveďou.

„Si rajcovná, maličká. Daj sem ruku, ukážem ti ako na to.“

Bolo to nechutné, ale jeho tvár sa pod mojou rukou, ktorej pohyby usmerňoval dlaňou, pretáhovala do spokojnosti. Držala som v ruke žilnatý a horúci úd, ktorý sa pod mojimi prstami napínal a hrubol. Doliehali ku mne jeho prvé stony. Netrvalo dlho, kým som ucítila cudziu ruku vo svojich nohavičkách. Prsty sa zaborili hlboko do môjho vnútra a ja som pokrčila tvár. Čo teraz? Môj strach ma nútil hľadať pomoc niekde v diaľke, do ktorej som upierala zrak plný prosieb.

Zrazu akoby som tam zazrela postavu. Stála pod neďalekým stromom, nedokázala som ju celkom dobre rozoznať. Nehybná ako socha z kameňa, nevykazovala žiadne náznaky života. Mŕtve oči však mierili naším smerom, bola som si viac než istá.

„No tak, buď trochu aktívna,“ pobádal ma chlapec v mojej neskúsenosti.

„Lenže ja neviem ako.“

„Si panna, čo?“

Prikývla som.

„Môžeme to napraviť, keď chceš.“

Napraviť? Vari to bolo niečo zlé?

„Vraj to bolí,“ povedala som trochu neisto. „Asi by som sa mala vrátiť dnu.“

„Neboj sa. To sú len také keci.“

Rukou, ktorú mal ešte stále medzi mojimi nohami, mi nadvihol sukňu a stiahol nohavičky.

„Už ťa niekto bozkával tam dole?“

Pokrútila som hlavou. Sklonil hlavu a o malú chvíľu som na sebe pocítila vrtký a vlhký jazyk. Na chvíľu sa mi zahmlilo pred očami, ale iba dotedy, než som si na tento nový pocit zvykla. Keď sa mi to začínalo páčiť, prestal. Z vrecka vybral kondóm a obratne si ho nasadil na tvrdý penis. Bola som prekvapená jeho šikovnosťou. Určite to robil už veľakrát.

Položil ma pod seba a bez varovania ho do mňa vrazil. Najskôr som pocítila tlak, ktorý sa stupňoval a následne nato bodavú, ale znesiteľnú bolesť. Napriek tomu som nechcela, aby pokračoval. Nechcela som to takto. Bála som sa. Musel prestať a ja som zo všetkého najviac túžila utiecť preč. Nie, nie, nie!

Postava pod stromom sa medzitým blížila naším smerom, stále som však nevedela rozoznať črty tváre, ktoré jej patrili. Prichádzajúci chlad však neveštil nič dobré...

„Prestaň! Bolí ma to,“ snažila som sa ho od seba odtlačiť rukami, lenže bola som prislabá. Držal ma v zajatí svojho tela a ignoroval moje prosby aj päste búšiace do mocnej

hrude futbalového hráča.

„Tak dost. Prosím, pusť ma,“ vzlykala som ďalej.

„Si super úzka. To sa mi páči.“ Chválil ma priduseným hlasom, a hneď nato sa jeho pohyby začali zrýchľovať. „Zbožňujem, keď prosia.“

Päsťami som ho naďalej udierala do ramien, čím som ho iba nahnevala. Zovrel mi päste vo svojich mohutných dlaniach a vystrel ich nad moju hlavu. Pevný stisk pripomínal okovy, z ktorých sa nebolo možné vymaniť. Chladili a boleli.

„Vydrž ešte, malá. A nemykaj sa toľko.“

Netrvalo to dlho a natriasanie nad mojím vyslabnutým telom ustalo.

„No vidíš, máš to za sebou.“ Plesol ma po holom stehne, natiahol si nohavice a odkráčal.

A to je všetko? Neobjíme ma? Nezostane pri mne? Ani jeden bozk?

Ešte chvíľu som tam zostala a snažila sa vstrebať môj päťminútový sexuálny zážitok, ktorý ma rozplakal. Čo sa to vlastne stalo? Takto som si to vôbec nepredstavovala. Bolo to násilné. Kruté. A čo tá romantika a vášnivé bozkávanie, ktoré som poznala z románov? Moje slzy zosilneli a ja som sa znenávidela. Navždy...

Chladný vzduch povievajúci v mojom sne ma nakoniec postavil na nohy. Už som nebola to malé bezradné dievča. Krásna beštia vo mne sa pýšila oblými krivkami dvadsaťsedemročnej ženy. Vstala som a ocitla sa tvárou v tvár mužovi, nad ktorého životom som raz dávno vyniesla ortieľ. Prichádzal z mojej budúcnosti a po tvári mu tiekol krvavý potôčik. Marianno...

„Takto si si to predstavovala?“

„Čo tu robíš?“ V dlaniach som si zúfalo zvierala hla-

vu. Toto nie je pravda! Je to iba zlý sen! Áno, je to nočná mora! Urobím, čo musím, a potom sa rýchlo zobudím.

„Chcela si sa hrať na veľkú a pozri, ako si dopadla.“ Vysmieval sa mi smiechom cynika, ktorému som zobrala všetko, čo mal.

„Ty nie si skutočný.“

„Ale tvoja bolesť, kráska, tá skutočná je. A ešte dlho bude.“

Odkiaľ to vedel? Poznal moje tajné meno, ktorým ma oslovoval istý krásny muž. Staton! Rozhliadla som sa vôkol seba v nádeji, že ma zachráni. Chcela som zavolať jeho meno, ale moje ústa zostávali nemé. Zrazu ma bolelo hrdlo. Snažila som sa tú bolesť utíšiť dľaňami, ktoré som si naň priložila. Nahmatala som však niečo zvláštne teplé, tekutinu, ktorá mi z ľavej strany stekala po roztrasených prstoch. Natiahla som ich pred seba. Na rukách som mala krv. Stekala mi pomedzi prsty a po kvapôčkach dopadala na dokonale pokosený trávnik v našej záhrade.

„Vidíš? Tá je moja,“ poznamenal vecne Mariannov príznak. „Sara, ty si predsa silnejšia,“ ozval sa, „jemu sa nepomstíš?“

„Ako to myslíš?“ zavzlykala som.

„Potrebovala by si zbraň, Sara.“ Spoza chrbta vytiahol fľašu, z ktorej zostalo iba špicaté hrdlo. Natiahol ku mne ruku: „Na, zober si ju. Ďalej už vieš, čo s ňou máš robiť.“

Telo, ktoré sa na mne zvíjalo a spôsobovalo mi bolesť, som videla blížiť sa k rozsvietenému domu. Pozrela som sa na pomoc, ktorú mi ponúkala Mariannova kamenná tvár. Nezostávalo mi nič iné, iba sa natiahnuť a prijať ju. V dlani som zvierala teplé sklo odrazeného hrdla z fľaše a utekala som smerom k môjmu násilníkovi. Bežala som zahmlenou nocou, z úst mi unikala para, keď som konečne na neho

zakričala: „Hej!“

Otočil sa smerom ku mne práve vo chvíli, keď som zdvihla ozbrojenú ruku a pokrivený úsmev na jeho tvári bolo to posledné, čo som si z toho sna pamätala. Zrazu nastala čierna tma...

1.

Ležala som vedľa krásneho muža a v myslí rozoberala naše posledné spoločné hodiny. „Mimochodom, láska s tým má spoločné úplne všetko,“ prehrávala som si jeho posledné slová, ktoré vyriekol potom, ako som ho našla sedieť na mojej posteli. Použil kľúče, ktoré mi po našej hádke nestihol vrátiť a odomkol si dvere, ktorými sa vrátil do môjho života. Keď som sa konečne začala zmierovať s tým, že náš krátky vzťah sme pokašľali a už niet návratu, zjavil sa u mňa v byte a povedal niečo také. A zrazu bolo po búrke.

Rozchod sa vyparil ako ranná hmla a predom mnou stál muž so slovami na jazyku, ktoré som túžila počuť už krátko po našom zoznámení. Miloval ma.

„Inak to ani dopadnúť nemohlo,“ dodal a dával si záležať na tom, aby sa tieto dve vety odrážali v každom jeho dotyku, objatí a bozku, ktorými ma zahrnul potom, ako bubnujúci dážď opäť zblížil naše telá v pokojnom rytme jeho kvapiek. Divoké a slastné párenie našich tiel bolo iba nevyhnutnosťou, ktorá po dlhom odlúčení jednoducho musela prísť.

Prichádzajúca búrka, ktorá sa rozprestrela nad New Yorkom, rozpálila blesky, ktoré lietali mojou spálňou. Odrážali sa od stien a oboch nás zasiahli. Schovávala som sa v jeho náručí pred neutíchajúcim lejacom emócií, ktoré sa okolo mňa ovíjali ako stuha plápolajúca vo vetre. Miloval ma nedočkavosťou malého chlapca a hladnou vášňou dospelého muža, ktorý znova našiel, čo predtým stratil.

„Tak, a teraz už o mne všetko vieš,“ poznamenala som nie celkom radostným hlasom. Zrazu vo mne vzbĺkla nedôvera v moje činy. Urobila som dobre, keď som sa rozhodla byť pre neho otvorenou knihou, a to doslova? Prečítal si moju poslednú knihu S láskou to nemá nič spoločné. Tak sa volá môj životný príbeh, v ktorom som čelila násiliu, vrhala sa do náručia milencom, a to najdôležitejšie, zabila som človeka.

Ale Staton sa napriek tomu vrátil. Možno si myslel, že ma konečne pochopil, že ma pozná. Netušil, že napriek zdanlivému a pokojnému plynutiu môjho života, ja som si stále neodpustila.

Teraz som si hlavu podopierala jednou rukou a skúma-vo som striehla na jeho slová. Ležal vedľa mňa pokojne, ale nie tak celkom spokojný.

„Viem iba toľko, čo si mi dovolila, aby som vedel.“

„Je to viac, než dost.“

„Napriek tomu ešte stále pre mňa zostávaš záhadou.“ Otočil ku mne hlavu a nadvihnutým obočím iba potvrdil svoje slová.

„A to už ako?“

„Nikdy nebudem poznať všetky tvoje myšlienky, ani to, čo sa ti práve honí tou tvojou peknou hlavičkou.“

„Hm,“ zapriadla som a priložila som pery k jeho uchu. Jazykom som mu prešla po jeho vonkajšej strane a priškrteným hlasom som mu doň pošepala: „Dôležité predsa je, že vieme, čo sa mi honí medzi nohami.“

Prevalil sa na mňa celou svojou váhou a uväznil ma pod svojím rozhorúčeným telom. Zvrhlé slová naňho účinkovali ako páliaci oheň.

„Spomínam si, že tvoju zvrhlú stránku si mi už odhalila, ale že ju ovládaš aj orálnou rečou, to som nemal

ani tušenia. “ Pokrútil hlavou, akoby mi chcel povedať - zlé dievča.

„Som tvoj balíček prekvapení.“

„Ale žiadna mačka vo vreci.“

„Ani náhodou. Myslím si, že si veľmi dobre vedel, do čoho ideš, keď si sa vrátil.“

„Tak teda skontrolujme, o čom je vlastne reč.“

To mi už kolenami roztáhoval nohy a nastúpila reč tela. Hlásila sa o slovo v podobe tvrdej erekcie, ktorá ma už opäť tlačila na podbrušku. Odpovedala som jej hlbokým vydychnutím do Statonovej hrude a podvolila som sa jej s tichým súhlasom. Myšlienky v mojej hlave hlasno prahli po vrchole, na ktorý ma posúval pravidelnými pohybmi svojho dokonalého tela.

Prebudila som sa z omamného vábenia spánku, do ktorého som upadala po vyčerpávajúcom milovaní. Zaregistrovala som pohyby na druhej strane postele.

„Kam ideš?“ spýtala som sa, ešte stále tak trochu neprítomná. Staton si naťahoval nohavice a ja som sledovala, ako mu pritom pracujú všetky svaly na hladkom chrbte.

„Nikam, neboj sa.“ Otočil sa smerom ku mne a svoje polonahé telo položil vedľa mňa.

„Prečo sa teda obliekaš? Chcem ťa nahého.“

Vyvolala som v ňom úsmev, pretože on ma chcel tak isto ako ja jeho – nahú vo svojej náruči.

„Myslel som, že nám pôjdem vziať nejaké jedlo. Čudoval by som sa, ak by si mi teraz povedala, že ešte nie si hladná, vzhľadom na to, aká vieš byť nenásytná.“ Pohrával sa so mnou a ja som si prikryla tvár vankúšom.

„Robíš si zo mňa srandu, však?“

„Nie. Ja totiž vážne umieram od hladu. Buď ma tu počkaj, alebo sa obleč a pôjdeme sa najesť spolu.“

Samozrejme, volila som tú druhú možnosť, nebolo potrebné zopakovať mi ju dvakrát. V rýchllosti som na seba navliekla džínsy a tričko, obula sa, a už vo výťahu na seba hodila sveter. Spoločne sme vyšli z budovy. Staton mi zobral ruku a pevne ju stisol vo svojej dlani. Cestou do malého bistra, ktoré sa nachádzalo o jeden blok ďalej, tento stisk ešte niekoľkokrát zopakoval.

„Čo budeš jesť?“

„Dám si šalát, sendvič a kávu,“ vyslovila som svoje želanie priamo zo skromného jedálneho lístka. Až pri výbere z jeho ponuky som si začínala uvedomovať, ako mi na Statonovom tele, ale aj pod ním, vytrávil.

„Tento víkend by som ťa rád vzal do New Rochelle,“ oznámil mi bez toho, že by ma na svoj zámer dopredu aspoň trochu pripravil. Samozrejme, že som onemela a takmer sa poliala kávou. Mala som isté podozrenie, že po našom zmierení bude odo mňa žiadať viac, no ani vo sne by mi nenapadlo, z akého konca to vezme. Nevedela som, či som pripravená, práve preto som šípila nové komplikácie. Bez nich akoby sme ani neboli Staton a Sara.

Staton sa v New Rochelle narodil, vyrástol, študoval a zdivočel. Krásny bisexuál, ktorý tam zanechal svojho ex-partnera a dvoch synov. Žila tam jeho matka Carol a odo mňa sa očakávalo, že s nimi strávim jeden víkend. Snáď si len nemyslí, že budeme jedna veľká, šťastná rodinka?

„Onemela si?“ spýtal sa ma trochu nevrlo. Nečudo. Moja reakcia by nepotešila nikoho. „Tak veľmi som ťa šokoval, až ťa to pripravilo o reč?“

„Premýšľam.“

„A o čom?“

„Ako ti povedať nie.“

Zhlboka sa nadýchol a vyslovil otázku: „Bojíš sa?“

„Nebojím sa.“

„Tak?“

„Raz som ti už predsa povedala, že s deťmi to neviem. A ty si fakt trúfaš, aj po tom všetkom, čo o mne vieš, zobrať ma k svojej rodine a k deťom?“

„Oni predsa nehryzú. A ak nehryzieš ani ty, potom sa nemám čoho obávať.“

„Ha, ha. Ale ja byť tebou, humorom veľmi neoplývam.“

„Prečo? Chceš mi zase uniknúť a schovať sa vo svojej ulite?“

„To predsa nerobím.“

„Zlatko, robila si to vždy, keď som po tebe chcel niečo viac ako len sex.“ Položil si ruky na stôl a prsty sa mu preplietli. To gesto ho robilo vážnym a ja ani neviem prečo, predstavila som si ho za jeho pracovným stolom pri nejakom obchodnom jednaní. Presne tak teraz na mňa pôsobil.

„A čo ak mám už iné plány? Je pravdepodobné, že som si ich urobila. Nemohla som predsa vedieť, že sa vrátiš.“

„Späť do tvojho života?“

„Áno.“

„A chceš, aby som v ňom zostal?“

„Samozrejme,“ uistila som ho a zvrátila pritom obočie. Ako vôbec môže pochybovať? Vari som mu to dnes poobede dosť jasne nedokázala?

„Dobre teda. Tak aké si si spravila plány? Zaujíma ma, čo by si robila v mojej neprítomnosti.“

„Chcela som pracovať.“ Pokrčila som pritom ramenami, akoby som si tým sama nebola istá. Žiadne plány som nemala, ale musela som predsa nejako zahovoriť svoju odpoveď – nie.

„Hovno.“

„Prosím? Teda pán Mathews, to vaše vyjadrovanie.“

„To si si iba teraz vymyslela. Snažíš sa z toho vykrútiť.“

„Staton. Práve sme sa k sebe vrátili. Nemali by sme skôr sexovať a strácať pritom dych?“

„Pretiahnuť ťa do bezvedomia môžem kdekoľvek. A kedykoľvek.“

„Nie v New Rochelle.“

„Kto povedal, že nie?“

„S tvou rodinou vo vedľajšej miestnosti?“

Kútiky úst sa mu pri tejto predstave mierne nadvihli. „To by mohlo byť zaujímavé. Predstava, že by nás mohol niekto vyrušiť ma celkom rajcuje. To si niekedy vyskúšame. Ale teraz, Sara, sme predsa dospelí ľudia. Snáď sa len dokážeme dva dni ovládať.“

Deti. To slovo mi naháňalo hrôzu. Akokoľvek dobrá som mohla byť v posteli, pri deťoch, a vôbec, pri Statonovej rodine by som bola pravým opakom. Pomyslela som na Carol a na naše prvé stretnutie. Vtedy som jej nedala najmenšiu šancu. Súdila som síce podľa výzoru, napriek tomu, že niekde v hĺbke duše som vedela, ako veľmi sa v nej mýlim. Dobro jej sršalo z očí, do ktorých som sa bála pozrieť zo strachu z prípadného zblíženia.

Pozrela som na Statona, ako si ma dôsledne premeriava hlbokým pohľadom jasných modrých očí. Boli také prenikavé. Priam som cítila, ako ma prepaľujú tým množstvom otázok, ktoré som v nich zazrela. Nemýlila som sa.

„Povedz mi, mala si niekoho? Myslím za ten čas, čo som tu nebol.“

„Za ten dlhý čas, čo si tu nebol?“ spýtala som sa otázkou, do ktorej som sa snažila skryť svoju odpoveď. Snáď len vie čítať medzi riadkami. Vedel.

„Takže mala.“

„To je viac, než len osobná otázka, nemyslíš?“ Pohrávala som sa s príborom a zisťovala, že tento náš rozhovor mi uberal chuť do jedla.

„No, vlastne sa ani nečudujem. Si žiadostivá žena. Určite si mala veľa nápadníkov a ja som ani nemal možnosť ich od teba odohnať.“

„Ty si predsa zmeškal moju pozvánku. Na krste tej prekliatej knihy si sa pokojne mohol hrať na hrdinu dobyvateľa.“

Naozaj som nemala chuť mu rozprávať o tej malej epizóde, ktorú som zažila počas noci, keď sme uvádzali do života knihu *Láska s tým nemá nič spoločné*. Svoj čin som začínala ľutovať, ale niekoľko stoviek strán v pevnej väzbe som zavraždiť nedokázala. Potom, ako som si uvedomila, že Staton nepríde a domnievala sa, že moje pozvanie jednoducho odmietne, nechala som sa zviať. To bolo vtedy, ale dnes je dnes. A vtom mi to došlo. Vyjasnila sa mi tvár a moje telo sa naplo pri zistení, prečo sa ma na to vlastne pýta.

„To ty! Ty si niekoho mal a chceš, aby som o tom vedela. Preto sa ma na to pýtaš. Lebo chceš, aby som ti položila rovnakú otázku,“ sypala som na neho takmer bez dychu. Vrela vo mne zlosť, ktorá sa vybrala na skusy do sveta v mojom tele, aby tam mohla pohľadať žiarlivosť, ktorá sa schovávala hneď za rohom. Obe sa chytili za ruky a plnou silou mi vrazili do tváre v podobe červene, ktorú som nemohla nijako ovládať.

„Upokoj sa. O mne sa baviť nebudeme. Predovšetkým ma zaujímaš ty. Aj keď musím uznať, že tvoja úvaha má niečo do seba.“

„Tak povedz, drahý,“ zvýraznila som posledné slovo, „koľko si ich teda mal?“

Pomrvil sa na sedadle v boxe, kde sme sedeli a hornú polovicu tela si ležérne oprel o mäkké operadlo za ním. Pohrával sa s vidličkou a váhal nad svojou odpoveďou.

„Myslím, že sme si ublížili tak akurát dosť na to, aby sme s tým konečne prestali.“

„Veľa?“ Srdce mi bilo do hrude plnou silou a zanechávalo na nej stopy násilia, ktorého sa na mne dopúšťalo.

„Čo je to veľa? Hm?“

„Pre mňa aj jedna. Alebo jeden?“

„Nebolo ich veľa.“

„Každý týždeň jedna? Aj muži?“ Chcela som to vedieť a dychtila po odpovedi, napriek tomu, že moja hlava ma varovala pred tým, čo by som sa mohla dozvedieť.

„Každý máme svoje potreby, Sara. Pozri, ako rýchlo si odvrátila pozornosť od seba. To ti musím uznať, si veľmi šikovná.“

„Chcem to vedieť. Teraz ma už neodradíš od toho, aby som sa to dozvedela. Takže, muži?“

„Možno.“ Mykol ramenami.

„A ženy?“

„Niekoľko.“ Pokývol hlavou.

„Snažíš sa vo mne vyvolať nejaký konkrétny pocit, Staton? Napríklad pocit viny preto, že som ťa odmietla a nepôjdem s tebou do New Rochelle?“

Pousmial sa a vrchnou časťou tela mu pritom krátko myklo. Mala som pravdu. „Čo som ti povedal, keď si ma dnes našla vo svojom byte?“

„Neviem, na čo konkrétne myslíš.“ Tvárila som sa dotknuto a urazene. Vedela som, že neprávom.

„Povedal som ti, že ťa milujem. Nie snád?“

„Áno.“

„A ty si mi na to vôbec neodpovedala,“ obvinil ma.

O to mu celý čas ide? Chce vedieť, či ho milujem? Žeby sa naše úlohy obrátili a tentoraz to bol on, kto si potreboval byť istý?

„Veľmi dobre vieš, čo k tebe cítim,“ povedala som presvedčivo.

„Áno?“

„Áno,“ šepala som ponad stôl, ktorý nás delil a pod ktorým som cítila, ako sa jeho nohy opierajú o moje. Nahlas som to však vysloviť nedokázala.

„A veríš mi?“

„Napriek tomu, že sme to pokašľali hneď na začiatku? Iste, verím ti.“

„V tom prípade je všetko jedno. Na ničom inom nezáleží. Ani na tom, koľko milencov sme mali, keď sme spolu neboli, ani na tom, čo sme si povedali, alebo akým spôsobom sme si predtým ublížili. Odpustili sme si a teraz sme tu. V novonadobudnutej dôvere ťa preto žiadam, aby si so mnou išla na víkend do New Rochelle.“ Žasla som. Počúvala som jeho prejav so zavretými ústami a v zaťaťej pästi som zvierala vidličku. Mohla by som sa premôcť, keby som ho tým urobila šťastným.

Pokývol na čašníka a vyžiadal si účet, pričom nepohol brvou na svojej tvári, ktorá by prezrádzala čokoľvek o jeho vnútornom rozpoložení. Vstal a zobral ma za ruku. Opäť si ma viedol tým spôsobom, keď mi prsty zvieral vo svojej dlani a občas ich jemne stisol, akoby sa chcel uistiť, že som stále tam. V jeho rukách.

Kráčala som vedľa neho a zhlboka dýchala čerstvý vzduch po búrke, ktorá sa prehnala mestom. Búrka, ktorá mi vrátila Statona a zmyla ten omyl, ktorého sme sa obaja dopustili, keď sme si navzájom ublížili. Priniesla nám nový začiatok, myslela som si v duchu, keď ma vytrhol z duma-